

บันทึกพิเศษ นิมิตรเรื่องพระธาตุคุดยสุเทพ
ไพศาล แสนไชย นิมิตร วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ เรียบเรียง
9 มิถุนายน 2533

นิมิตรนี้เกิดขึ้นเมื่อคืน วันที่ 20 กรกฎาคม 2559 ซึ่งตรงกับวันเข้าพรรษาพอดี วันนี้ตามบ้านนอกหรือในเมืองมีการทำบุญที่วัดในตอนเช้ากันบรรดาผู้คนต่างก็มีความ ยิ้มแย้มแจ่มใสหน้าตาเบิกบานกันทุกผู้ทุกคน ที่ว่ายิ้มแย้มแจ่มใสหน้าตาเบิกบานกันนั้น ตามที่ผมได้สังเกตดูเพราะว่าชาวบ้านดีใจเพราะได้มีโอกาสทำบุญทำทาน ประการที่สอง ได้ต้อนรับญาติพี่น้องที่ไปทำงานต่างจังหวัดเช่น กรุงเทพฯ แล้วได้ กลับมาทำบุญที่บ้าน ประการที่สาม เมื่อถึงเวลาเข้าพรรษาย่อมหมายถึง ท้องฟ้า ก็ชุ่มฉ่ำ ไปด้วยเมฆฝน ชาวบ้านก็จะได้หัวานกล้า ดำนากัน

ซึ่งจากเหตุทั้ง 3 ข้อนี้ เป็นความ ผาสุกประการหนึ่งของชาวบ้านนอก ซึ่งนาน ๆ ครั้งผมจะมีโอกาสได้เห็น และในวันนี้ ก็เช่นกัน บ้านผมก็ได้มีโอกาส ต้อนรับญาติพี่น้องเช่นเพื่อนบ้านคนอื่น ๆ และได้พูดคุย ปรับทุกข์ปรับสุขกับญาติ ของผมเหล่านั้นทุกคน ซึ่งบางคนก็สมหวังในชีวิต หน้าที่การงานบางคนก็พลาดหวัง สิ้นหวังถึงขนาดจะฆ่าตัวตายก็มี ผมก็ได้อธิบายให้เขา เหล่านั้นได้เข้าใจถึงความ เป็นจริงของชีวิตของสังคมที่มีทั้งสมหวังและผิดหวัง ซึ่งเมื่อเขาเข้าใจแล้วก็ทำให้จิตใจ สงบและสบายใจ ซึ่งทำให้ผมพลอยยินดีและดีใจ พร้อมกับได้บุญไปกับเขาเหล่านั้น

จากตอนเช้าถึงตอนเย็นผู้คนจากต่างจังหวัดที่เดินทางมาเยี่ยมผมพร้อมกับ ญาติพี่น้องของผมที่ได้มาพูดคุยกันสร้างขาลง ผมก็ขอตัวทำธุระส่วนตัวคือ ตักน้ำ ล้างถ้วยล้างชาม ทำครัวให้พ่อแม่จนถึงพลบค่ำเวลาประมาณ 18.30 น. ผมกับพ่อแม่ ญาติพี่น้องก็ได้นั่งทานข้าวด้วยกัน เมื่อเสร็จแล้วก็ได้พักผ่อนตามอัธยาศัย คือได้พูดคุย กับพ่อแม่พี่น้องและหลาน ๆ จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ ๆ ผมจึงขอตัวเข้านอน เพราะมีความรู้สึกว่าว่างนอนและลืมตาไม่ขึ้นไปทุกขณะ และนี่เองเป็นสัญญาเตือนผมว่าถึงเวลาที่จะต้องเดินทางไปกับครูบาคันธาและพญาพิงคราซอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องไป

เมื่อผมได้ล้มตัวลงนอนที่เตียงนอนและนอนไปได้สักครู่หนึ่ง ผมก็ได้ หลับสนิไปซึ่งเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่รู้แล้วนิมิตมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ปรากฏร่าง ของครูบาคันธาและพญาพิงคราซในลักษณะของกายทิพย์แล้วนำร่างของผม ซึ่งมี ลักษณะ โปร่งแสงออกจากกายเนื้อที่นอนอยู่บนเตียงนอน ที่อยู่ในลักษณะนอนหงาย โดยเอามือขวาวางไว้บนหน้าอกมือซ้ายเหยียดตรงส่วนศีรษะหนุนอยู่ตรงกลางหมอน พอตีขาทั้งสองข้างของผมอยู่ในลักษณะเหยียดตรงเหมือนแขนซ้าย

ครูบาคันธาและพญาพิงคราซได้พาผมไปในลักษณะเหมือนกับทุกครั้ง คือมีลักษณะปลิวหรือเหาะขึ้นไปกับท่านทั้งสองอย่างรวดเร็ว และได้เหาะ หรือปลิว ขึ้นไปไกลพอสมควร ท่านทั้งสองก็ได้พาผมลงไปในสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่ แห่งนั้นเป็นลานกว้างใหญ่ มีพื้นผิวเป็นสีเขียวขจี

เมื่อทั้งสามลงถึงพื้นแล้ว ครูบาและพญาพิงคราซได้ให้ผมหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพญาพิงคราซได้พูดออกมาว่า “สุเอ๊ย มาถึงที่นี่แล้ว สุเจ้าเห็นอะไรบ้างล่ะ? ขอให้ สังเกตให้ดีๆนะ”

ผม (ไพศาล) จึงได้ตั้งข้อสังเกตที่บริเวณใกล้ตัวและพอเห็นได้ ซึ่งผมก็สังเกต และรู้ว่าสถานที่นี้เป็นบริเวณที่กว้างขวางมีลักษณะเป็นวงกลมมีเนื้อที่ประมาณ 50 กว่าไร่และตามแนววงกลมนั้น มีต้นไม้ดอกครีมนิโพนไหม้ออกมา จะเห็น ต้นไม้อะไร แต่ต้นไม้เมื่อเข้าไปใกล้ ดูแล้วเป็นลำต้นคล้ายกับต้นมะขาม กิ่งก้านคล้ายกับ ใบมะยม มีดอกคล้ายดอกทานตะวันส่งกลิ่นหอมตลบอบอวล ทั่วบริเวณ ไปหมด

หลังจากนั้น ครูบาคันธา และพญาพิงคราช ได้พาผมเดินทาง โดยเดิน ไปข้างหน้าพอพ้นจากแนว เขตที่เป็นวงกลมนั้น ปรากฏว่ามีศาลาและถนน อีก เส้นหนึ่งต่อจากแนวถนนที่เป็นวงกลม และมีศาลาอยู่ตรงหัวถนนทั้งซ้ายและขวา ลักษณะของศาลาทั้ง 2 หลังนั้นเหมือนศาลาทรงไทย หรือคล้ายศาลาพักร้อน ที่อยู่ ตามบ้านนอก ศาลาทั้งสองนี้ปลูกติดกับพื้น แต่ศาลาทรงไทย ที่ผมเห็นนั้นแปลกกว่า ศาลาที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ตรงที่ ว่า เขาและบริเวณ ขอบหลังคา ประดับด้วยสิ่งของที่แพรวพราวดูระยิบระยับตา ซึ่งผมก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเพชร หรืออัญมณี และ ภายใน ศาลานี้มีคนอยู่หลังละ 1 คน เป็นชายวัยประมาณ 60 กว่าปี ชายทั้ง 2 คนนี้แต่งตัวเหมือนกัน คือนุ่งผ้าสีกัมมะหยี่คล้ายกางเกงขาก๊วย เสื้อแขนยาวสีฟ้าอ่อน และไว้ผม แสกกลางทั้งคู่

ชายทั้งสองเมื่อเห็นครูบาและพญาพิงคราช พร้อมผมเดินผ่านมาก็ยกมือขึ้น กราบไหว้

ครูบาคันธาและพญาพิงคราชได้หันมามิให้ชายทั้ง 2 คนเล็กน้อย จากนั้น พญาพิงคราชได้หันมาพูดกับครูบาคันธาว่า “ให้สาครบา ตัวผมมีความเห็นว่า อยากจะ ให้ไพศาลได้ทำความรู้จักและพูดคุยกับคนแก่ทั้ง 2 คนที่อยู่ในศาลานี้สักเล็กน้อย จะดีไหม?”

ครูบาคันธาผู้เป็นประธาน นำผมไปได้ยืนออกมาเล็กน้อย แล้วหันมา ตอบคำถาม ของพญาพิงคราชว่า “เออ ก็ดีเหมือนกัน ไหน ๆ ก็ผ่านมาทางนี้แล้ว ตัวครูบาก็เห็นดีด้วยเพราะตัวไพศาลเองจะได้รู้จักเขา และจะได้ยินได้ฟังถึงบุญกรรม ในอดีตของเขาว่ามีความเป็นมาอย่างไร”

เมื่อพูดกันดังนั้นแล้ว ท่านครูบาคันธาและ พญาพิงคราชก็ได้พาผมเข้าไป ในศาลาหลังซ้ายมือก่อน

เมื่อเข้าไปถึงศาลา ผมสังเกตว่าในศาลามีการเตรียมเก้าอี้ไว้ก่อนแล้ว 3 ตัว และเมื่อชายคนนั้นเห็นครูบาคันธาและพญาพิงคราชเข้ามาก็ได้นิมนต์และเชิญ คณะ ของผม เข้าไปนั่งที่เก้าอี้ เสร็จแล้วชายผู้นั้นก็นั่งคุกเข่าไหว้ ยังครูบาคันธา และพญาพิงคราชพร้อมทั้งผมและตัวผมก็ยกมือไหว้ตอบไปยังชายแก่คนนั้น

“เออ...แล้วคนที่อยู่ศาลาทางขวามือจะทำอย่างไรละ” ครูบาคันธาได้หันมา ถามพญาพิงคราช “เอามาพูดคุยกันที่นี่พร้อมกันจะดีไหม” พญาพิงคราชตอบ

“ก็ดีเหมือนกัน” ครูบาคันธาพูดเสริมขึ้น

จากนั้น พญาพิงคราชได้เอ่ยกับชายแก่ที่อยู่ในศาลานี้ว่า “เออ นี้นะสุเอ๋ย ให้ไปบอกคู่ของเจ้ามาพูดคุยพร้อมกันที่ศาลานี้เถอะ”

ชายแก่คนนั้นเมื่อได้ยินพญาพิงคราชพูดเช่นนั้น รู้สึกว่ามีความตื่นเต้นและ ได้กระวีกระวาดหรือลุกลี้ลุกลอน รีบเดินไปบอกชายแก่คนที่อยู่ศาลาตรงกันข้าม

ช่วงเวลาที่ผม ครูบาคันธา และพญาพิงคราชนั่งรออยู่นั้น ผมได้ยินเสียงชาย สองคนสนทนาเป็นบางคำเช่นว่า “ดี ดี” ท่านครูบาและท่านพญาพิงคราช ขอให้ไป พุดด้วยกันที่ศาลาหลังโน้น

ชายแก่คนนั้น จึงได้รับกุญแจลงจากศาลามาพร้อมกัน แล้วเดินมาพบกับ คณะของผม เมื่อมาถึงชายแก่ทั้ง 2 คนก็ได้นั่งคุกเข่าต่อหน้าคณะของผมแล้วกราบ ไปยังครูบาคันธา 3 ครั้ง และหันมากราบพญาพิงคราช

และผม 1 ครั้ง พญาพิงคราช กับผมก็ได้ยกมือไหว้ตอบ จากนั้นครูปาคันธาได้เอ่ยปากพูดกับชายทั้ง 2 คนนั้นว่า

“เออ...ชื่ออะไร มาอยู่ที่นี่เมื่อไร ช่วยบอกให้ไพศาลรู้บ้างนะ” ครูปาฯ พูด พร้อมกับชี้มือ มาทางผม ชายแก่ทั้งสองคนนั้นจึงได้หัวเราะขึ้นมานิดหนึ่งแล้วคนหนึ่ง ในสองคนนั้นก็ได้ยกมือไหว้ขึ้นพร้อมกับพูดออกมาว่า “ไหว้สาครูปาเจ้าฯ และ ท่านพญาพิงคราชและไพศาลล่ำเมืองมนุษย์ตัวผมนี้มีชื่อว่า “สุข” และคู่ของผมนี้มีชื่อว่า “ปิก” ตัวผมทั้ง 2 คนนี้ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์มานานแล้ว คือตั้งแต่สมัย แผ่นดินของพระเจ้ากือนาครองเมืองเชียงใหม่ โดยได้สิ้นบุญ (ตาย) หลังพระเจ้า กือนา สิ้นบุญ 1 ปีพอดี”

“พระเจ้ากือนาเป็นใครครับ” ผม (ไพศาล) ได้เรียนถามขึ้น

“พระเจ้ากือนาเป็นเจ้าเมืองเชียงใหม่องค์หนึ่ง” ชายคนนั้น ได้พูดขึ้นและได้ พูดต่อไปอีกว่า “ตัวผมทั้ง 2 คนนี้เป็นลูก “พ่อผ้าขาวยอต” ผู้ซึ่งเป็นกำลัง สำคัญ องค์หนึ่งที่ได้อัญเชิญและเสด็จอิชฐานจิตพระธาตุขึ้นสู่ ดอยสุเทพฯ”

“มีเหตุอันใดบ้างถึงได้มาอยู่ศาลาแห่งนี้” ครูปาคันธาถามขึ้น

“เออ ท่านครูปาเจ้าฯ ที่ตัวผมได้มาอยู่ที่ศาลาหลังนี้เพราะ บุญกุศล ที่ตัวผม ได้สร้างในสมัยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์”

“บุญนั้นเป็นบุญอะไร” พญาพิงคราชได้ถามขึ้นอีก

“บุญอันนั้นเป็นบุญที่ตัวผมทั้ง 2 ได้เฝ้าปรนนิบัติครูบาอาจารย์องค์ที่เคร่งครัด ต่อพระธรรมวินัยอันที่จริงเมื่อตัวผม สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วก็ได้ไปเสวยสุขอยู่ ที่กุศลผลบุญของผมแต่ละคนและเมื่อผมสิ้นบุญจากที่กุศลผลบุญของผมแต่ละคนแล้ว ตัวผมก็จะต้องไปเกิดอยู่ในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะว่าตัวผมทั้ง 2 ยังไม่หมด เชื่อเกิดและต้องเป็นไปตามวัฏสงสารที่พระพุทธองค์ของเราได้บัญญัติไว้”

“แต่ที่ผมได้มาอยู่ศาลาทั้ง 2 หลังนี้เพราะบุญที่ได้ปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ที่ เคร่งครัดได้เพิ่มเติม”

“ที่ศาลาทั้ง 2 หลังนี้ คืออะไรบอกไปด้วย” พญาพิงคราชได้พูดขึ้น

ศาลาทั้ง 2 หลังนี้เป็นที่จำหมายหรือเขตแดนในการเข้าไปสู่แดน “สังคัง โลกัง” หรือแดนทิพย์แดนธรรม ซึ่งที่แห่งนี้เป็นที่เกือบสูงสุดในแดนสังคังโลกัง และ เป็นที่อยู่ที่สวยงามกว่ากุศลผลบุญของตัวผมทั้ง 2 เกือบเท่าตัว

“และที่ตัวเองทั้ง 2 อยู่เรียกว่าอะไร” พญาพิงคราชพูดขึ้น ชายแก่คนที่ชื่อ “สุข” ได้พูดออกมาว่า “อันนี้ท่านพญาพิงคราชน่าจะรู้ดี”

พญาพิงคราชได้ยิน ก็หัวเราะขึ้นพร้อมทั้งพูดตอบชายแก่หรือลุงสุขนั้นว่า “ตัวข้าพร้อมทั้งครูบานั่นนะ รู้ดี แต่คนที่มากับข้าคือ ไพศาลเขายังไม่รู้

เออ...จริงสิ ตัวผมก็ลืมไป ที่ตัวผมทั้งสองอยู่ก็คือแดนสังคังโลกังเช่นกัน แต่อาณิสสส์ต่างๆ ยังต่ำกว่าที่นี้ อยู่ ซึ่งที่ที่ลุงสุขและลุงปิกอยู่ ท่านก็บอกชื่อไว้เช่นกัน แต่ผมจะไม่ขอเปิดเผยในที่นี้

“จะอยู่ที่นี้นานอีกเท่าใดถึงจะไปเกิดในโลกมนุษย์และจะไปเป็นชื่อว่าอะไร” ท่านครูปาได้ตั้งคำถามให้กับลุงสุขและลุงปิก

“ผมจะอยู่ที่นี้อีกพริบตาเดียวเท่านั้นครับ และต้องไปเกิดในโลกมนุษย์ “พริบเดียวจะไปเกิดกับใคร” ผมไฟศาลได้พูดขึ้น

ลุงสุขเมื่อได้ยินผมพูดเช่นนั้นก็ได้พูดออกมาเพื่อตอบคำถามของผมว่าพริบเดียว ทางนั้นไฟศาลถ้าจะเทียบไปยังโลกมนุษย์ก็อีก 40 ปี โน้นแหละหมายถึงที่ลุงทั้ง 2 จะต้องไปเกิดยังโลกมนุษย์ แต่จะไปเกิดเป็นมนุษย์ชื่ออะไรนั้นค่อยว่ากันวันหน้านะ เพราะลุงทั้ง 2 จะต้องได้พบกับท่านครูบาคันธาพญาพิงคราชพร้อมทั้งไฟศาลอีก

“เออ ตีละ เมื่อสู่ทั้งสองพูดเช่นนี้ เพราะการมาครั้งนี้ตัวครูบาฯ ก็ไม่มีเวลา มากนัก เดียวต้องไปพบกับ “พ่อผ้าขาวยอต” พ่อของเธอทั้งสองก่อนนะ” จากนั้น ครูบาคันธา พญาพิงคราชและไฟศาลก็ได้ลาลุงสุขและลุงปักไปข้างหน้าอีก

เมื่อลงจากศาลาแล้ว ท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผม เดินตรง ไปข้างหน้าอีก ประมาณ 1 กิโลเมตร ผมได้พบปราสาทเรียงรายกันอยู่ 2 ข้างทางดูเป็นระเบียบเรียบร้อยและสดสวยงดงามดี ปราสาทแต่ละหลังคล้ายกับวิหาร

จตุรमुखที่ครอบรอยพระพุทธรูปท้าวพระพุทธรูปตากผ้า อ.ป่าซาง จ.ลำพูน และ ปราสาท แต่ละหลัง อยู่ห่างกันประมาณ 20 วา ยอตปราสาท และทั้งตัวปราสาทมี แสงสะท้อน เป็นประกายวูบวาบไปหมด ทำให้ผมตื่นตาตื่นใจ กับปราสาทแต่ละหลัง ไม่น้อย

พอคณะของผมอันมีครูบาคันธา พญาพิงคราชเดินผ่านบ้านหรือปราสาท หลังแรก พลันผมก็ได้ยินเสียงดนตรีแห่ ซึ่งเสียงดนตรี นี้ผมจำได้ว่าเป็นเสียงดนตรี ของทางภาคเหนือ โดยเฉพาะในเขตลานนาไทยคือ ลำพูน เชียงใหม่ ลำปาง แพร่ น่าน เชียงราย เป็นต้น

ผมจำเสียงได้ก็เพราะเป็นเสียงของสะล้อ (ซอ) ปี่ ขลุ่ย กลอง ฉิ่ง การเล่น หรือการบรรเลง เป็นเพลงที่ไพเราะเสนาะหูกับผมเอามาก ๆ โดยสภาพบรรยากาศ ทั่วไปที่แดนแห่งนี้เป็นที่สงบร่มเย็นทั้งภายนอกและภายในผมเชื่อแน่ว่าถ้าใคร ได้ไป ถึงที่ดินแดนแห่งนี้แล้ว ความคิดที่อยากกลับมาคงจะไม่มี

ครูบาคันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมเดินผ่านบ้าน หรือปราสาทจตุรमुख นั้นมาหลายหลังต่อหลายหลัง ระยะที่กำลังเดินกับท่านครูบาคันธา และท่านพญา พิงคราช ท่านทั้ง 2 ก็ได้ช่วยให้กำลังใจผม เกี่ยวกับงานเรื่องนิมิต เพราะท่านรู้ วาระจิตของผมว่า ผมกำลังท้อถอยซึ่งผมรับคำท่านไว้ว่าจะทำต่อไปและตั้งใจทำให้ดี ที่สุดเท่าที่จะทำได้

ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านปราสาทหรือบ้าน ผ่านมาเรื่อย ๆ จนมาถึง หน้าบ้านหรือปราสาทหลังหนึ่ง และหยุดอยู่ ณ ที่นั้น และเมื่อหยุดผมสังเกตขึ้นไป บนบ้านหรือปราสาทจตุรमुखหลังนั้น เห็นชายชราวัย สัก 70 กว่าๆ กำลังยกมือขึ้นไหว้ พร้อมกับอาราธนานิมนต์ครูบาคันธาและพญาพิงคราชขึ้นไปข้างบนปราสาทหลังนั้น และผมก็ได้ขึ้นตามไปด้วย

ผมได้เห็นชายชราอย่างเต็มตา เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ไว้ทรงผมแสกกลาง ริมฝีปากมีหนวดยาวถึงมุมปาก สวมเสื้อแขนยาวเลยศอกมานิดหนึ่งสีกรมท่า กางเกงเหมือนกับกางเกงขาก๊วยสีฟ้าอ่อน พอมาถึงข้างในปราสาทนั้นครูบาคันธา และพญาพิงคราชพร้อมทั้งผม (ไฟศาล) ก็ได้นั่งบนเก้าอี้ที่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว

จากนั้นชายชราคนนั้นก็ได้นั่งคุกเข่าลงต่อหน้าคณะผมประมาณ 2 วาแล้ว กราบลงเมื่อกราบเสร็จแล้ว ชายชราคนนั้นได้พูดออกมาว่า

“ตัวผมมีความปิติยินดีที่ท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราชพานาย ไพศาลมาพบกับตัวผมในครั้งนี้ เพราะผมจะได้พูดถึงเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับความเป็น ไปเมื่อสมัยที่ตัวผมยังอยู่ในโลกมนุษย์ว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร”

“เรื่องนั้นเป็นเรื่องอะไร” ผม (นายไพศาล) ได้เรียนถามขึ้น

“เรื่องนั้นเป็นเรื่องของการก่อสร้างและอัญเชิญพระธาตุขึ้นสู่ดอยสุเทพฯ” พอพูดมาถึงตอนนี้ทำให้ผมมีความตั้งใจที่จะได้รับฟัง

พญาพิงคราชพูดขึ้นว่า “เออ...ก่อนจะเล่า? ขอให้บอกชื่อของสุ ให้คนของ ข้าฯ คือไพศาลรู้หน่อย เพราะไพศาลยังไม่รู้จักชื่อสุเจ้า สำหรับตัวข้าฯ และท่านครุบาฯ รู้จัก ชื่อสุแล้วไม่ต้องบอกก็ได้” พูดเสร็จครุบา คันธาและพญาพิงคราช พร้อมกับ ชายแก่ คนนั้นก็หัวเราะขึ้นพร้อมๆ กันแล้วชายคนนั้นก็ได้หันหน้ามาพูดกับ ตัวผม พร้อมยิ้ม อย่างเมตตาว่า “รู้จักอ้วยไหม” (รู้จักตาไหม)

“ไม่รู้จักครับ” ผมพูดขึ้น “อยากรู้จักไหม” “อยากรู้จักครับ” ผมพูดขึ้นอีก

ชายชราคนนั้นก็หัวเราะขึ้นมาอย่างดังแล้วพูดว่า “ต่อไปนี้อ้วย (ตา) จะได้ บอกชื่อและเล่าเรื่อง การอัญเชิญและก่อสร้างพระธาตุดอยสุเทพฯ ให้กับไพศาล ฟังนะ ไพศาลอยากรู้ไหม

ผมรีบตอบทันทีว่า “อยากรู้จักครับ” ครุบาคันธา พญาพิงคราช ชายชราคนนั้นก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน อีก “เอละเมื่ออยากจะรู้จักจะเล่าให้ฟังฟังให้ตื่นะหลานไพศาล”ชายชราคนนั้นพูดขึ้น

อ้วย (ตา) มีชื่ออยู่ในโลกมนุษย์ว่า “ฟ้าขาวยอด” เป็นผู้หนึ่ง ที่ได้อัญเชิญ พระบรมธาตุของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นสู่ดอยสุเทพฯ โดยการเสี่ยงอธิษฐานขึ้นบน หลังช้างมงคล"ตัวอ้วย (ตา) จะเล่าให้ไพศาลฟัง โดยเฉพาะเรื่องหมู่คนต่างๆ ที่ได้อัญเชิญ พระธาตุฯ เอ้อ...เรื่องราวต่างๆ ของพระธาตุดอยสุเทพฯ คนส่วนมาก ก็ยังไม่รู้ว่า มี ใคร

บ้าง” ซิปะขาวยอดหรือผ้าขาวยอด ซึ่งต่อไปนี้ ผมจะเรียกว่า “คุณตายอดนะครับ

เสร็จแล้วคุณตายอดได้เล่าเรื่องให้ผมฟังมีดังนี้

เมื่อพระเจ้ากือนาได้พระบรมธาตุมาแล้วและตั้งใจจะนำพระบรมธาตุนี้ไป ประดิษฐานไว้ที่ไหนสักแห่ง เพื่อที่จะได้เป็นที่เคารพสักการะของประชาชนต่อไป ในภายหน้า คุณตายอดพูดแล้วนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูด ออกมาว่า วันที่พระเจ้ากือนา อัญเชิญนั้นพระเจ้ากือนาอัญเชิญนั้นพระเจ้ากือนาก็ได้ใช้ข้าวตอกดอกไม้เป็น ของขาวทั้งสิ้น ได้บอกกล่าวแก่เทพดาทั้งหลาย ให้รับรู้รับทราบในการเสี่ยงสัจจะ อธิษฐานหาสถานที่ที่จะ สถิตของพระบรมธาตุที่แท้จริง เสร็จแล้วก็หยาดน้ำ (กรวดน้ำ) ลงดินตรงบริเวณแผ่นดินในเมืองเพื่อให้แม่พระ ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบ

เสร็จแล้วก็ได้อัญเชิญพระบรมธาตุใส่แอ๊ป (ผอบทองคำ) ขึ้นบนหลัง ช้างเผือก ที่มีชื่อว่า “พญาเรื่อง เครื่องแก้วคชสาร” ช้างเผือกตัวนั้น ก็บ้ายหน้าตรง ไปยัง ดอยสุเทพเดี๋ยวนี้ ฝ่ายหมู่คนทั้งหลายซึ่งส่วนมากก็ เป็นเสนาอำมาตย์ นางสนม ของพระเจ้ากือนา ก็ได้ตามหลังช้างเผือกตัวนั้นไปด้วย ซึ่งหมู่คนเหล่านี้ พระ เจ้ากือนาเป็นคนจัดไปซึ่งส่วนมากก็เป็นคนมีศีลธรรมทั้งนั้น

ผู้คนที่พระเจ้ากือนาได้จัดให้ตามหลังช้างเผือกเพื่อเสียงอธิษฐานหาที่สถิต ของพระบรมธาตุนั้นมีอยู่ 55 คน รวมทั้งพระเจ้ากือนาด้วยก็ 56 คน ทั้งนี้ เป็นไปตาม ความดำริของพระเจ้ากือนาเองว่า “เราได้อัญเชิญ พระธาตุ เพื่อเสียงอธิษฐานหาที่อยู่ หรือที่สถิตของพระบรมธาตุที่แท้จริง ด้วยเหตุว่าเป็นพระบรมธาตุของ พระพุทธเจ้า โคตมะ ซึ่งพระพุทธองค์มีบุญคุณแก่โลกทั้งสาม 56 ข้อ ดังนั้นก็ต้องจัดคนตาม หลัง ช้างเผือกไป เท้าคุณของพระเจ้า ซึ่งบุคคลทั้ง 56 คนนั้น ตัวต้อยตายอดจะบอกให้ ไผศาลจำไว้ให้ต๊ะนะ”

1. พระเจ้ากือนา
2. ตัวข้าคือพ่อผ้าขาวยอด
3. พ่อผ้าขาวสาย
4. ปู่เจ้าหมื่นเงินกอง
5. ปู่เจ้าหมื่นเงินยศ
6. ปู่เจ้าหมื่นเงินवाद
7. ปู่เจ้าแสนหงส์
8. ปู่เจ้าวังย่อดิน
9. ปู่เจ้าโพง
10. ปู่เจ้าจันทร์หน้าขาว
11. ปู่เจ้าปวนาง
12. ปู่เจ้านวล
13. ปู่เจ้าต้อด
14. ปู่เจ้าสอนยั้ง
15. ปู่เจ้าคำมูล
16. ปู่เจ้าอินทร์
17. ปู่เจ้ายืน
18. ปู่เจ้าคำยอด
19. ปู่เจ้าขุนเมฆ
20. ปู่เจ้าบุญตัน
21. ปู่เจ้าเมืองบุญ
22. ปู่เจ้าแสนวงศ์
23. ปู่เจ้าแสนบด
24. ปู่เจ้าเมืองบุญ
25. ปู่เจ้าฟ้าหม่น
26. ปู่เจ้าหยาดฟ้าร่ำ
27. ปู่เจ้าแย้ม
28. ปู่เจ้าคำอาจ

29. ปู่เจ้าเพชรฝน
30. ปู่เจ้ายังจิ้งหรีด
31. ปู่เจ้าแสน
32. ปู่เจ้าบุญปั้น
33. ปู่เจ้าเมืองตุน
34. ปู่เจ้าเมืองจ่าน
35. ปู่เจ้าเมืองดี
36. ปู่เจ้าฮ่อนฮ่อนฟิง
37. ปู่เจ้าอินทภาพามืด
38. ปู่เจ้าคำยวง
39. ปู่เจ้าแมนตาทิพย์
40. ปู่เจ้าถิ่นอาบไฟ
41. ปู่เจ้าผาด
42. ปู่เจ้าแสนที่
43. ปู่เจ้าเมืองวงศ์
44. ปู่เจ้าจัด
45. ปู่เจ้าแยง
46. ปู่เจ้าผัดกิมจิม
47. ปู่เจ้าชื่นมือสั่น
48. ปู่เจ้ายอด
49. นางเขียวแอนฟ้า
50. นางพุดิมา
51. นางพุทธิทอน
52. นางนวล
53. นางจ้อยพันคำว
54. นางมุดำดิน
55. นางคำโย
56. นางบัวคำ

ทั้ง 56 คนนี้ ส่วนมากก็เป็นคนใจดีมีศีลธรรมทั้งนั้น มีเพียงบางคน ที่ยังมี จิตใจร้ายเป็นบางครั้งและได้ ทำกรรมอันเป็นบาปหนักลงไปในช่วงที่ได้ัญเชิญ พระบรมธาตุขึ้นสู่ดอยสุเทพ ซึ่งตัวตายอดจะได้เล่าให้ฟัง ใน คราวนี้แหละ

สำหรับผู้หญิงที่นำไปด้วยนั้น เอาไว้ใช้หาบน้ำเลี้ยงหมูคนที่ไปด้วยน้ำที่ดื่มกินกัน ในระหว่างทางขึ้น ดอยนั้นก็นำน้ำห้วยและน้ำที่ซึมออกมาจากก้อนหินเป็น ส่วนใหญ่

ในระหว่างที่ข้างเผือก นำพระบรมธาตุขึ้นสู่ดอยสุเทพนั้นซึ่งแสดงถึง พระบรมธาตุจะต้องสถิตอยู่บน ดอยนี้ อันที่จริง ถ้าจะปล่อยตามวิสัยข้างจริง ๆ ข้างเผือกตัวนี้จะไม่เดินทางขึ้นสู่ดอยสุเทพเป็นแน่แท้ แต่อันนี้ เป็นเพราะอำนาจแห่ง ฌาณภาพ ความศักดิ์สิทธิ์ของพระบรมธาตุและอำนาจดลบันดาลของเทพยดาตลอด ทั้ง โลกทั้ง 3 ได้พร้อมใจกันช่วยคลจิตตใจ ให้ข้างเผือกตัวนี้เดินทางไปสู่สถานที่ ที่พระบรมธาตุควรสถิตอยู่

ดังนั้น ข้างเผือกตัวนี้จึงเดินทางไปสู่สถานที่ยอดดอยสุเทพ ดังกล่าว

“เออ...นี่นะไฟศาล ในระหว่างการเดินทางขึ้นดอยสุเทพนั้นได้มีคนบางคน ได้ทำบาปกรรมโดยความ ตั้งใจ ซึ่งเรื่องนี้แม้พระเจ้าก็อวยงยังไม่มีโอกาสได้รู้ เช่น เรื่องราวของ ปู่เจ้าคำอาจ ปู่เจ้าเพชรฝน ปู่เจ้ายัง จิ้งหรีด ซึ่งทั้ง 3 คน เป็นเพื่อนกัน และได้สมคบกันล่าสัตว์เหล่านี้ให้จนมุม และเมื่อจับสัตว์เหล่านั้นได้แล้ว ก็ได้ ทำการมัดแข้งมัดขา และได้ทำการทรมานโดยวิธีการต่างๆ นานา เช่น จับสัตว์ เหล่านั้นมัดตามมัดดินแล้วเอาลูก หินใส่คอให้หนัก ๆ แล้วปล่อยสัตว์เหล่านั้นไป

ซึ่งจากการที่ทั้ง 3 คนทำลงไปนั้นเป็นการนำความทุกข์ความทรมานสัตว์เหล่านั้น เป็นอย่างยิ่ง เพราะ สัตว์บางตัวก็วิ่งหรือเดินไปถูกโขดหินตามหน้าผาได้รับบาดเจ็บ ไปสัตว์บางตัวก็เดินตกเหวตายไปก็มี

ในครั้งนั้นสัตว์ตายไปกับมือกับบุคคลทั้ง 3 นับเกือบ 10 กว่าตัวยังปู่เจ้าคำอาจ ยิ่งทำบาปกรรมหนัก กว่าเขา คือ เมื่อจับสัตว์มาได้ เช่น ไก่ป่าก็จะเอาลูกหินทุบที่ ลูกนัยน์ตาไก่ป่านั้น จนลูกนัยน์ตาของไก่ป่านั้น ออกไป ไก่ป่าก็จะได้รับความ ทุกข์ ทรมานจากลูกนัยน์ตาของไก่ป่าในครั้งนั้น”

ตัวคุณตายอดได้พูดมาถึงที่นี่แล้วก็หยุดไป

จากนั้น ก็ได้เล่าถึงการเสี่ยงอธิษฐานพระบรมธาตุซึ่งได้อัญเชิญขึ้นบน หลังข้างเผือกนั้นว่าข้างเผือกอัน เป็นข้างมงคลตัวนั้นได้นำพระบรมธาตุขึ้นสู่ บนดอยสุเทพฯ ในปัจจุบันข้างเผือกตัวนี้ก็ได้แผดเสียง (ส่งเสียง) ขึ้นมาอย่างดัง 3 ครั้ง

แล้วเอาเท้าขวาข้างหน้ากระแทบในผืนธรณี (แผ่นดิน) ที่บริเวณนั้น 3 ครั้ง แล้วได้ทำประทักษิณที่ บริเวณแผ่นดินที่นั้นอีก 3 รอบ จากนั้นข้างเผือกตัวนี้ได้หมอบตัวลง ข้างฝ่ายพระเจ้าก็อวยงผู้เป็นประธาน ก็ ทราบได้ทันทีว่า สถานที่แห่งนี้ จะเป็นที่สถิต ของพระบรมธาตุแน่แล้ว จึงได้นำเอา พระบรมธาตุลงจากหลัง ข้างเผือกตัวนั้น

พอพระธาตุได้ถูกอัญเชิญลงจากหลังข้างเผือกตัวนั้นข้างเผือกก็ได้ลุกขึ้น แล้วเดินทางไปทางทิศตะวันตก ของดอยสุเทพนั้น แล้วไปถ่ายหนักและถ่ายเบาแล้วก็ล้ม ลงสิ้นใจตายอยู่ตรงนั้น ซึ่งเรื่องนี้ทางโลกมนุษย์เขารู้ดี

ส่วนพระเจ้าก็อวยง ก็ได้รับสั่งให้หมู่คนที่ตามกันมาให้ชุดหลุมลึก 8 ศอก กว้าง 1 วา 3 ศอกปาย (3 ศอกกว่าๆ) แล้วก็ได้ปรับปรุงดินที่นั้นด้วยน้ำอบน้ำหอม อย่างดี แล้วเอาแก้วแหวนเงินทองที่ พระองค์นำไป ด้วย คือสร้อยข้อมือทองคำ สร้อยเท้าทองคำ น้ำหนักอย่างละ 10 บาท บรรจุไว้ในหลุมนั้นแล้วได้สละสรง (สรงน้ำ) ด้วยน้ำอบน้ำหอม

เมื่อพระองค์สรงน้ำแล้ว ก็ให้หมู่เสนาอำมาตย์ที่ติดตามมาสรงน้ำต่อไป จนหมดทุกคน เสร็จแล้วก็ได้อัญเชิญพระบรมธาตุลงในหลุมนั้น แล้วเอาหินทับไว้ บนหินนั้นก็สร้างเป็นเจดีย์ครอบพระบรมธาตุไว้ จากนั้น พระเจ้าก็อวยงพร้อมทั้ง ศรีท้าวหมู่คนที่ขึ้นตามมาก็ได้กราบไหว้สวดมนต์ เพื่อบูชาและรำลึกนึกถึง พระพุทธคุณ ของพระพุทธเจ้า

เมื่อให้พระสวามนตร์เสร็จเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าก็ออกมาได้บอกให้หมู่คนที่ตามกันมาว่า “เอ้า... สู้เจ้าทั้งหลายเห..(พวกเธอทั้งหลาย) บัดนี้พวกเราก็ได้พบ ของดีของวิเศษแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นแก้วสารพัดนึกของเรา ใครอยากจะได้รับความสุข ทั้งโลกนี้และโลกหน้าก็ให้เสี่ยงสัจจะอธิษฐานเอาเถอะนะ...” “และก็ขอให้ ตั้งอก ตั้งใจอธิษฐานเอาบุญเป็นที่ตั้งและให้เอาพระนิพพานเป็นที่พึ่งสุดท้ายใครอยาก เป็นอะไรก็ให้อธิษฐานเอา ตามใจชอบนะแต่คำอธิษฐานนั้นอย่าให้ผิดทำนอง คลองธรรม”

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนในที่นั้นก็ได้ออกตั้งใจ เสี่ยงอธิษฐานตามกำลังบุญบารมี ของใครของมันบางคนก็ขอให้ได้เกิดมาเป็นพระภิกษุสงฆ์เพื่อมาจัดขัดเกลากิเลส ต่อไป บางคนก็ขอให้ได้เกิดมาร่วมกันบางคนก็ขอให้ ได้มาเกิดเป็นคู่บ่วง (สามีภรรยา กัน) ฯลฯ

กาลเวลาผ่านไปหลายร้อยปี ทุกคนก็ได้เวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวัฏสงสาร หลายชาติแล้วมาจนถึงภพ ปัจจุบัน ทุกคนก็ได้ไปเกิดอยู่ในโลกมนุษย์เป็นส่วนมาก และเป็นไปตามแรงกรรมดีกรรมชั่วของแต่ละคนที่ได้ทำไว้ในทุกภพทุกชาติที่เกิดขึ้นมา

จนกระทั่งมาปัจจุบัน หมู่คนที่ได้อัญเชิญพระบรมธาตุหรือเสี่ยงอธิษฐานเอา พระบรมธาตุขึ้นสู่หลัง ช้างเผือก ก็ได้เกิดมาอยู่ในโลกมนุษย์ มีรายชื่อดังต่อไปนี้ คุณตา จะบอกให้ฟังนะ ขอให้ไพศาลจำไว้ให้ดี

ผม (ไพศาล) ก็ตอบว่า “ครับ ผมจะจำไว้” จากนั้นคุณตายอดก็ได้บอกถึงหมู่คนทั้ง 56 คน ตามรายชื่อดังต่อไปนี้

1. พระเจ้าก็ออกมา ยังไม่ได้ไปเกิดยังโลกมนุษย์ และปัจจุบันยังเสวยสุข อยู่ที่ แดนทิพย์แดนธรรม และ กำลังเตรียมตัวไปเกิดในโลกมนุษย์ในอนาคตข้างหน้า โดยจะเกิดเป็นใครนั้น ตายอดจะบอกให้ทีหลัง

2. พ่อผ้าขาวยอต ก็คือตัวข้านี้แหละ กำลังจะเตรียมตัวไปเกิดในโลกมนุษย์ เช่นเดียวกันโดยจะไปเกิด พร้อม ๆ กับพระเจ้าก็ออกมาแต่จะไปเกิดเป็นอะไรนั้นก็ จะ บอกให้ทีหลังเหมือนกัน

3. พ่อผ้าขาวสาย เป็นสาธเจ้า (พระภิกษุสงฆ์) ซึ่งได้มาเป็นเจ้าอาวาสวัด พระธาตุดอยสุเทพฯ และก็ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้วเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2523 ชื่อว่าอะไรนั้นให้ไปถามเอาเองเถอะ ปัจจุบันก็ได้ เสวยสุข อยู่แดนทิพย์แดนธรรม เช่นกัน

4. ปู่เจ้าหมื่นเงินกอง เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธเจ้า สิทธิเทพเจติยารักษ์ หรือเจตยาภักดิ์ (ผมฟัง ไม่ได้ชัดเจน) ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธาตุดอยสุเทพ องค์ปัจจุบัน

5. ปู่เจ้าหมื่นเงินยศ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธเจ้าพวง ธรรมะปัญญา วัดศรีโคมคำ วัดพระเจ้าตนหลวง จ.พะเยา

6. ปู่เจ้าหมื่นเงินวาด เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธเจ้าละมุล สุตาคมโม อยู่วัดระฆัง กรุงเทพฯ

7. ปู่เจ้าแสนหงส์ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธเจ้าสมุทร ระชะตะวันโน อยู่วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพฯ

8. ปู่เจ้าวังย่อดิน เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธเจ้าบุญมา คุณะสัมปโน อยู่วัดเบญจมบพิตร กรุงเทพฯ (ทั้ง 2 องค์นี้ ได้อธิษฐานขอเกิดร่วมกันทุกภพทุกชาติ ชาตินี้จึงได้มาอยู่วัดเดียวกัน)

9. ปู่เจ้าโพง เกิดมาในชาตินี้ คือนายสมชายนพเจริญกุล อยู่โรงเรียนยุพราช จ.เชียงใหม่

10. ปู่เจ้าจันทร์หน้าขาว เกิดมาในชาตินี้ คือ เกิดมาเป็นหญิง ชื่อ สมศรี วิภาตะวงษ์

11. ปู่เจ้าปวน เกิดมาในชาตินี้เป็นหมอ ชื่อ ทองน่านวิภาตะวงษ์
12. ปู่เจ้านวล เกิดมาในชาตินี้เป็นทหาร ชื่อ ทรงธรรม วิภาตะวงษ์ (ทั้ง 3 คนนี้ อยู่ที่ไหนและเกิดมาเป็นอะไรกัน ให้หลานที่ นายสมชาย นพเจริญกุล เองเถอะ เขาจะบอกให้)
13. ปู่เจ้าตอด เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเรืองเดช เชื้อนคำ อยู่สถานีบายา อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์
14. ปู่เจ้าสอนยัง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายวิสันต์ ประภาวงศ์ อยู่โรงเรียน พังตรุราษฎร์รังสรรค์ อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี
15. ปู่เจ้าคำมูล เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่าง ทำให้เกิดเป็นสัตว์ โดยเกิดเป็นแมวป่าอยู่ป่า จ.พะเยา
16. ปู่เจ้าอินทร์ เกิดมาในชาตินี้คือ นายศรัณยู เอี่ยมแสน อยู่บ้านเลขที่ 126/40 ถนนเรวดี ซอย 4 อ.เมือง จ.นนทบุรี
17. ปู่เจ้ายืน เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็นสัตว์ โดยไปเกิดเป็น “ปลาตุ๊กเผือก” อยู่ในแม่น้ำน่าน
18. ปู่เจ้าคำยอด เกิดมาในชาตินี้คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็นสัตว์ โดยไปเกิดเป็น “วัว” อยู่ในป่า จ.กาญจนบุรี
19. ปู่เจ้าขุนเมฆ เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็น สัตว์โดยไปเกิดเป็น “กวาง” อยู่ในป่า จ.อุบลราชธานี
20. ปู่เจ้าบุญตัน เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิดเป็น สัตว์โดยไปเกิดเป็น “แมงกระซอน” อยู่ จ.แพร่
21. ปู่เจ้าเมืองแก้ว เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างทำให้เกิด เป็นสัตว์โดยไปเกิดเป็น “นก” อยู่ในป่า อ.แม่สรวย จ.เชียงราย
22. ปู่เจ้าแสนวงศ์ เกิดมาในชาตินี้ คือ เป็นทหารชื่อ เขาวน อรรถโศก อยู่กรมราชองครักษ์ สวนจิตรลดา เขตดุสิต กทม.
23. ปู่เจ้าแสนบด เกิดมาในชาตินี้ คือ เป็นตำรวจชื่อ ร.ต.ต.เผชญ ภัคดีสุข (คนนี้ตายอดเคยเห็นเมื่อปี พ.ศ. 2526 อยู่ที่ ตชด. เขต 6 จ.ตาก ตั้งแต่นั้นมา ตายอดก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน)
24. ปู่เจ้าเมืองบุญ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเกรียงไกร เกรียงศิริ อยู่บ้านเลขที่ 386-388 ถนนพิชัย อ.เมือง จ.สระบุรี
25. ปู่เจ้าฟ้าหม่น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายรัชฤทธิ์ ปนารักษ์ อยู่ที่ว่าการอำเภอพระนครศรีอยุธยา จ.อยุธยา
26. ปู่เจ้าหยาดฟ้ารั้ว เกิดมาในชาตินี้คือ ท่านสาธุเจ้าบุญรอด อยู่วัดยางขุมน้อย อ.ยางขุมน้อย จ.ศรีสะเกษ
27. ปู่เจ้าแยม เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าแยม (ชื่อเหมือนกันกับในอดีต ชาติ) อยู่วัดนาเหล่าบก อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

28. ปู่เจ้าคำอาจ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเกรียงไกร ประกอบบุญกุล คนนี้ ตัวตายอด จะไม่บอกที่อยู่ เพราะไฟศาลจะต้องพบเองในภายภาคหน้าและ คนนี้ ก็ได้รับกรรมจากอดีตชาติไปแล้วด้วย

29. ปู่เจ้าเพชรฝน เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างโดยได้เกิดเป็น “แย้” อยู่ในป่า จ. ลำปาง

30. ปู่เจ้ายังจิ้งหรีด เกิดมาในชาตินี้ คือ มีกรรมบางสิ่งบางอย่างโดยได้เกิดเป็น “ลิง” อยู่ในป่าเมืองแพร่

31. ปู่เจ้าแสน เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าจินดา อยู่วัดศรีสว่างอรุณ อ.บ้านฝื่อ จ.อุดรธานี

32. ปู่เจ้าบุญปั้น เกิดมาในชาตินี้ คือเป็นผู้หญิงชื่อ มาศซ้อง พานิชกุล อยู่บ้านเลขที่ 46/6 ซอย 6 ต. บางแก้ว อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ

33. ปู่เจ้าเมืองตุ่น เกิดมาในชาตินี้ คือเป็นชายชื่อ นายมงคล พานิชกุล (ทั้ง 2 คนได้อธิษฐานขอให้เกิดมาร่วมกัน)

34. ปู่เจ้าเมืองจั่น เกิดมาในชาตินี้ คือ นายเฉลียว แสงวิเชียร อยู่บ้านเลขที่ 527 หมู่ 1 ซอยมิตรอุดม 2 ต.สำโรงเหนือ อ.เมือง จ. สมุทรปราการ

35. ปู่เจ้าเมืองดี เกิดมาในชาตินี้ คือ เกิดมาเป็นผู้หญิงชื่อ เต้นดวงจันทร์ แสงวิเชียร (ทั้ง 2 คนได้เกิดร่วมกันเพราะอธิษฐานไว้ในอดีตชาติ)

36. ปู่เจ้าอ่อนอ่อนพิง เกิดมาในชาตินี้ คือ นายคุณ เทียมเหรียญทอง

37. ปู่เจ้าอินถาฟ้ามีด เกิดมาชาตินี้ คือ นางสาว เทียมเหรียญทอง อยู่บ้านบางน้ำเขียว อ.พรหมบุรี จ. สิงห์บุรี (ทั้ง 2 คนได้เกิดร่วมกัน เพราะได้ อธิษฐานไว้ในอดีตชาติ)

38. ปู่เจ้าคำยวง เกิดมาในชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางศิริภา สงวนดีกุล อยู่บ้านเลขที่ 51-53 ซอยหมู่บ้าน ชลนิเวศน์ ถนนประชาชื่น เขตบางเขน กรุงเทพฯ

39. ปู่เจ้าแม่นตาทิพย์ เกิดมาในชาตินี้ เป็นตำรวจชื่อ ราตรี ชัยยารุสกะนาวิน อยู่บ้านเลขที่ 160/1 ซอยวัดใหม่พิเรนทร์ แขวงท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ

40. ปู่เจ้าถิ่นอาบไฟ เกิดมาในชาตินี้ คือ นายบรรจง ทรงวัชรอยู่การบินไทย ดอนเมือง ตายอดบอก ว่าอยู่ฝ่ายอาหาร โภชนาการชาติก่อนก็เป็นคนทำอาหาร เช่นเดียวกัน

41. ปู่เจ้าผาด เกิดมาในชาตินี้ คือ นายปิยชาติ ทองพวง อยู่บ้านเลขที่ 5/5 ซอยท่านผู้หญิง หมู่ 8 ถนนเทพารักษ์ ต. สำโรงเหนือ จ. สมุทรปราการ

42. ปู่เจ้าแสนทิ เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้ามัน อยู่วัดดอนยอ อ.บางเลน จ. นครปฐม

43. ปู่เจ้าเมืองวงศ์ เกิดมาในชาตินี้คือ ท่านสาธุเจ้าวิสุทธิ์ อยู่วัดหนองกระโดน อ.เมือง จ.นครสวรรค์

44. ปู่เจ้าจัด เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าสมาน อยู่วัดหนองตากยา อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

45. ปู่เจ้าแยง เกิดมาในชาตินี้ คือ ท่านสาธุเจ้าเกษม อยู่วัดหัวถนน อ.สะเดา จ. สงขลา

46. ปู่เจ้าผัดกัมลิ้ม เกิดมาในชาตินี้ คือ นายสมชาย ชันติ อยู่บ้านเลขที่ 14/1 ซอย 2 อ.หาดใหญ่ จ. สงขลา

47. ปู่เจ้าชื่นมือสั่น เกิดมาในชาตินี้คือ นายชัยพร ผ่องแผ้ว อยู่บ้านเลขที่ 46/ 19 ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี

48. ปู่เจ้ายอด เกิดมาในชาตินี้คือ นายชุมพลสุวลักษณ์ อยู่ธนาคารเพื่อการ เกษตรฯ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

49.นางเขียวแอ่นฟ้า เกิดมาในชาตินี้ คือ สุทธิณีบัวแย้ม อยู่บ้านเลขที่ 3 ซอย 2 อ.หนองจิก จ.ปัตตานี

50. นางนวล เกิดมาในชาตินี้ คือ กอบลาภ เย็นมาโนช อยู่บริษัทสังกะสีไทย (คนนี้ตายอดไม่บอกเมืองหรือจังหวัดเพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่น ที่จะบอก ให้หลัง จากหนังสือเล่มนี้แพร่ออกไป)

51.นางพุทธิทอน เกิดมาในชาตินี้เป็นชายชื่อ นายราเชนทร์ บุญญาปณณัง อยู่บ้านเลขที่ 835/50 โรงเรียนกุลศิริ อ. เมือง จ.ชลบุรี

52. นางพุมิมา เกิดมาในชาตินี้ชื่อ นางประเสริฐ โภชนสมบูรณ์

53. นางจ้อยพันคำ เกิดมาในชาตินี้ (เป็นทหาร ชื่อ ประเวช โภชนสมบูรณ์) อยู่บ้านเลขที่ 391/8 ถนนจรัลสนิทวงศ์ แขวงบางอ้อ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ (ทั้ง 2 คนนี้อยู่ร่วมกันเพราะได้อิฐฐานไว้ในอดีตชาติ)

54. นางมุดคำดิน เกิดมาในชาตินี้ คือศิรินันท์ นวพัคตร์พิไล อยู่บ้านเลขที่ 15/125 ถนนลาดพร้าว แขวงลาดยาว เขตบางเขน กรุงเทพฯ

55. นางคำโย เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า มุกดา สายอุบล อยู่บ้านเลขที่ 97/35 ซอยบุญศิริ หมู่ที่ 3 ต.บางเมือง อ. เมือง จ.สมุทรปราการ

56. นางบัวคำ เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า สุชาดา ปันภูวดล อยู่บ้านเลขที่ 5/184 หมู่ที่ 2 ลาดพร้าว คลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ

นี่แหละ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าหลานไพศาลได้พบหมู่คนเหล่านี้แล้ว ตัวตายอด ก็ส่งไปหน่อยว่า “ขอให้หมู่คนดังมีรายชื่อ 56 ท่านนี้หมั่นทำบุญทำทาน รักษาศีล ภาวนา ต่อไปอย่าได้ขาด อย่าได้ทำอนันตริยกรรม เช่น ยุแหยงตะแคงร้าว

ให้พระสงฆ์แตกแยกกันฆ่าบิดามารดาทำร้ายพระผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือกระทำความบาติกรรมคือ ฆ่าตัวตาย

แล้วภพชาติต่อไปก็จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์อีกส่วนหมู่ที่ไปเกิดเป็นสัตว์ต่างๆ เช่น เกิดเป็นแมวป่า ปลา ดูกเผือก วัว กวาง แมงกระซอน นก ฯลฯ เป็นต้น ในภพชาติต่อไปก็จะเกิดเป็นมนุษย์กับเขา เพราะบุญกุศลแต่ปางก่อนที่ได้ร่วมกัน อัญเชิญพระบรมธาตุนำไปบรรจุไว้บนวัดพระธาตุดอยสุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

โดยแต่ละคนก็จะได้เกิดในภพชาติต่อไปดังต่อไปนี้.....

(ผมไพศาล ไม่อาจที่บอกรายชื่อต่างๆในภพชาติต่อไปให้ทราบได้เพราะ คุณค่าและสารประโยชน์ก็จะไร้ความหมาย ถ้าหากผู้ที่มีรายชื่อดังกล่าวมีความสนใจ อยากจะทราบว่า เกิดเป็นอะไรบ้าง ชื่อว่าอะไร ผม (ไพศาล) ยินดีบอกให้ ทราบเฉพาะตัวเท่านั้น และคุณตายอดก็ได้กรุณาเล่าถึงเรื่องกุศลกรรมและอกุศลกรรมของแต่ละรายให้ผมฟังที่มีมาในอดีตชาติ และจะมากะทบเอาในชาตินี้ด้วย และ ยิ่งไปกว่านั้น ก็ยังได้บอกถึงแนวทางแก้ไขให้อีกด้วย)

ผ้าขาวยอตได้พูดต่อไปว่า “เออ...นี่นะไฟศาล สำหรับข้างเผือกที่ พระเจ้ากือนาเสี่ยงอธิษฐานพระบรมธาตุขึ้นบนหลังเพื่อหาที่สถิตของศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้ง “ไก่อ” ที่ ปู่เจ้าคำอวง ได้ทูลบิณฑานันในชาติปัจจุบันนี้ก็ได้เกิดเป็นมนุษย์ แล้วดังนี้

1. พญาข้างเผือกที่มีชื่อว่า พญาเรืองเครื่องแก้วคชสาร มีบุญกุศลมาก และบุญกุศลมาก และบุญกุศลในอดีตชาติได้ก่อหนุนอย่างเต็มที่ จึงได้มาเกิดเป็น พระภิกษุสงฆ์ มีชื่อว่า “ท่านสาธุเจ้าวิระ ภัททะจारी” อยู่ที่วัดสุทัศน์ฯ กรุงเทพฯ

2. “ไก่อ” ตัวที่ถูกปู่เจ้าคำอวงทูลบิณฑานัน ก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ส่วนอีก ตัวหนึ่งมีกรรมอยู่ เกิดเป็นสัตว์เหมือนเดิม

3. “ไก่อปา” ได้เกิดมาในภพชาติปัจจุบันเป็นมนุษย์ มีชื่อว่า นายวันชัย ข่างเกวียน อีกตัวหนึ่งก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์เช่นกัน ชื่อ นายสังเวย ข่างเกวียน ทั้ง 2 คน ไปเกิดอยู่ร่วมกันโดยอาศัยอยู่บ้านเลขที่ 2 หมู่ 2 ต.วังตะกู อ.เมือง จ.นครปฐม

โดยนายวันชัยข่างเกวียน ก่อนที่จะได้มาเกิดเป็นนายวันชัยตัวเขาเองก็ได้ เกิดมาเป็นไก่อ เช่นกัน “ไก่อ” ตัวนั้นชาวเมืองเชียงใหม่เมื่อ 40 - 50 แล้วเขารู้จักกันดีริม

เพราะได้ไปเกิดเป็นไก่ออยู่ในวัดพระธาตุดอยสุเทพฯ อ. เมือง จ. เชียงใหม่และคอยจิก หมูคนที่ไม่เคารพต่อองค์พระธาตุเช่นว่านงูผ้าไม่เรียบร้อย สวมรองเท้าเข้าไปใน พระบรมธาตุฯ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนให้เขาเคารพองค์พระธาตุ

ในปัจจุบันชาติเขาได้มาเกิดในโลกมนุษย์ ชาตินี้ก็ได้ถูกบุญกุศลขัดเกลาทำให้ มีผิวพรรณวรรณะหน้าตาดี คนหนึ่งคุณตายอดพูดแล้วก็หัวเราะพร้อมกับ ครูปาคันธและพญาพิงคราชและตัวตายอดขอบอกไปว่าเมื่อพบนายวันชัยและ นายสังเวยแล้วขอให้ไฟศาลนำเรื่องนี้บอกให้กับนายวันชัยและนายสังเวย ข่างเกวียน ด้วยและก็ขอให้มาอธิษฐานต่อ “นายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิ” ด้วย

โดยให้จัดดอกไม้ธูปเทียนอย่างละ 5 มาขอขมาและขออธิษฐานต่อกัน เพื่อ มิให้เป็นภัยเป็นเวรต่อกันในชาติต่อไปเพราะถ้าไม่ทำการอธิษฐานต่อกันแล้ว กรรมอันนั้นก็ติดตาม “นายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิ” ไปอีกหลายชาติ

ในการทำพิธีขอขมานั้นก็ขอให้กรทำกันที่ในวัดนั้น และขอให้เจ้าอาวาส ผู้ดูแลวัดเป็นประธานอนุโมทนาแล้วให้หยาดน้ำ (กรวดน้ำ) ลงดินทุกฝ่าย (อันได้แก่ นายวันชัย ข่างเกวียน นายสังเวย ข่างเกวียน และนายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิ) และบอกให้พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบไว้

เรื่องที่บอกไปนี่ยาเพิ่งไปบอกให้คนในเมืองมนุษย์รู้จนกว่า จะได้พบกับ นายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิ เสียก่อน แล้วค่อยแจ้งบอกข่าวให้คนที่อยากรู้ได้รู้กัน คนที่ไม่อยากจะรู้ ไม่อยากจะทำบาปก็อย่าให้เขาได้รู้ได้ทราบเพราะเขาอาจจะประมาท เลินเล่อกล่าวคำที่ไม่ดีต่อกันแล้วก็จะทำให้เกิดเป็นกรรมเป็นเวรต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด

เอาละ...เรื่องที่ “ตายอด” บอกให้ก็มีเพียงเท่านี้ ขอให้ไฟศาลรักษาคำพูด ที่เป็นสัจจะกับตาไว้ด้วย ผมนายไฟศาลก็รับคำ

เมื่อพูดกันเสร็จแล้ว ครูบาคันธา พญาพิงคราชก็ได้ลา “คุณตายอด” หรือ “พ่อผ้าขาวยอด” นั้นแล้ว ท่านทั้งสองก็ได้พาผมไปที่อื่น ๆ อีก ซึ่งแต่ละที่นั่นเขา ก็ได้สั่งเรื่องราวมายังโลกมนุษย์เช่นกัน และเมื่อได้เรื่องราวมากพอสมควรแล้ว ครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับมา ก็มาในลักษณะลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้ ผมก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาก็เป็นเวลาตี 05.35 นาฬิกา ของวันใหม่... เช้าวันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2529

บันทึกท้ายเล่ม

เรื่องนิมิตพระบรมธาตุดอยสุเทพนี้ เมื่อผมรับรู้รับทราบมาแล้วผมก็ได้เก็บไว้ โดยไม่เปิดเผยให้ใครได้ทราบเลย เพื่อรักษาคำพูดที่ให้ไว้กับพ่อผ้าขาวยอด (ชีปะขาวยอด) จนกระทั่ง...ผมได้มาพบกับ “นายเกรียงไกร ประกอบวุฒิกุล” แล้ว จึงได้เปิดเผยถ่ายทอดเรื่องนี้ออกไป

ตัวผมได้พบกับ นายเกรียงไกร ประกอบวุฒิกุล โดยบังเอิญที่วัดพระบาท ด้วยต้ม จ.ลำพูน เนื่องในโอกาสที่ผม (ไพศาล) ได้พาท่านพระครูอุดมปัญญาภรณ์ เจ้าคณะอำเภอหนองกี่ วัดชัยมงคล จ. บุรีรัมย์ และอาจารย์ไพศาล นามประเสริฐ พร้อมคณะ ได้เดินทางไปนมัสการ “หลวงปู่ครูบาชัยยะวงศาพัฒนา” เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2533

และเมื่อผมได้พบตัวเขาแล้ว ได้ไต่ถามกันได้ว่าความเป็นคนกะเหรี่ยง มีชื่อทางกะเหรี่ยงว่า “โก๊ะเซ” มีชื่อไทยคือ “นายเกรียงไกร ประกอบวุฒิกุล” และมีนัยน์ตาทั้ง 2 ข้างบอดสนิท เมื่ออายุได้ 5 ขวบ ปัจจุบัน (พ.ศ. 2533) อายุได้ 21 ปี เป็นคนพระบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน ตรงตามที่ผมนิมิตทุกประการ

เริ่มบันทึกเมื่อ วันที่ 24 เดือน มีนาคม 2533

บันทึกเสร็จวันที่ 25 มีนาคม 2533 เวลา 5 โมงเย็น

ภาคผนวก พระธาตุดอยสุเทพ

ไพศาล แสนไชย นิमित วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ เรียบเรียง

12 กันยายน 2534

หลังจากนิมิตเรื่อง “พระธาตุดอยสุเทพ” พิมพ์เป็นรูปเล่มประมาณ 3,000 เล่ม คณะพวกเราที่รอคอยด้วยความมั่นใจว่า บุคคลต่าง ๆ ที่มีรายชื่อดังปรากฏในนิมิต เรื่องดังกล่าวจะต้องมีตัวตนจริง

ในเวลาต่อมา ความจริงก็ปรากฏเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน บุคคลต่าง ๆ ที่มีรายชื่อดังก็ค่อยๆ เผยโฉมออกมาทีละคน สองคน แม้บางท่านไม่ได้ติดต่อมาแต่ก็ เชื่อกันว่า บุคคลต่างๆ มีชีวิตอยู่จริง

โดยเฉพาะ นายสังเว ช่างเกวียนนายวันชัย ช่างเกวียน ซึ่งเป็นชาวนครปฐม เป็นตัวเอกของเรื่องพระธาตุคอยสุเทพ ก็มีตัวตนจริง ดังที่จะเล่าต่อไปนี้

หลังจากหนังสือพระธาตุคอยสุเทพแพร่ออกไป พวกเราที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกัน หรือผูกพันอยู่กับงานประเภทนี้ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นงานที่ทำหายเป็นงานที่ทำพิสูจน์ ซึ่งนับว่าเป็นการเสี่ยงและเติมพันด้วยชื่อเสียงเกียรติยศตำแหน่งหน้าที่การงาน บางครั้งก็ต้องเติมพันกันด้วยชีวิต ผม (ไพศาล แสนไชย) ถูกข่มขู่ ถูกว่าร้าย ถูกกล่าวร้ายนานปีการ ถูกหาว่าเป็น 18 มงกุฎบ้าง พวกหลอกลวงบ้าง พวกภัยสังคม บ้าง ซึ่งได้รับเป็นจดหมายและวัตถุอย่างอื่น เช่น ลูกปืน และถูกเล่นงานด้วย “มนต์ดำ” คุณไสยที่มองไม่เห็นตัวก็มี

กาลเวลาย่อมมีบทพิสูจน์ในตัวมันเอง หนังสือพระธาตุคอยสุเทพ ได้ถูกส่งไปยังนายสังเวช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน ในนิมิตบอกว่า อยู่บ้านเลขที่ 2 หมู่ 2 ต.วังตะกู อ. เมือง จ. นครปฐม เมื่อหนังสือเล่มดังกล่าวแพร่ออกไปครั้งแรก ซึ่งก็ไม่ว่าออกหัวหรือออกก้อย และก็ไม่รู้ว่า นายสังเว ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน จะมีตัวตนจริงหรือไม่พวกเราก็คงได้แต่คอย...คอย....และคอย

ในช่วงนั้น พวกเราได้พบ นายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิ หรือ “โก๊ะเซ” หนุ่มผู้พิการตาบอดทั้งสองข้างอีกประมาณ 5-6 ครั้ง พวกเราได้ให้กำลังใจ โก๊ะเซ ทุกครั้งที่ได้พบได้เห็นเขา ซึ่งถูกชะตากรรมและกฎแห่งกรรมลงโทษชนิดที่ข้ามภพ ข้ามชาติ ไม่มีใครที่จะช่วยเขาได้เลย

พวกเราก็คงได้ให้กำลังใจ ได้มอบเสื้อผ้า ขนม และเงินทุกครั้งที่ได้พบปะโก๊ะเซ โก๊ะเซยิ้มและมั่นใจว่าชะตากรรมที่เขา กำลังประสบอยู่อย่างทรมาณใจนั้น มันเป็น “กรรม” ของเขาเองเขาไม่ได้โทษสิ่งอื่นเลย นอกจากตัวเอง โก๊ะเซมั่นใจว่าสักวันหนึ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างคงจะลงเอย คงจะมีวันแห่งประวัติศาสตร์ วันแห่งการปลดปล่อย “วิบากกรรม” ที่เขาได้ทำกับไก่ป่าในอดีตชาติ

พวกเราคอย คอย คอย ด้วยใจจดจ่อ นึกแต่สงสาร โก๊ะเซ เท่านั้นที่ทำให้ พวกเรามีกำลังใจมีแรงบันดาลใจที่จะคอย คอยจนกว่าจะได้รับคำตอบจากชาวนครปฐม ที่ได้รับสมญาว่า “ส้มโอหวาน ข้าวสารขาว ลูกสาวสวย ข้าวหลามอร่อย”

แต่ดูประหนึ่งว่าในตอนแรกโชคไม่เข้าข้างพวกเราเลย เสมือนหนึ่งสายฟ้า พาดลงมาสู่พวกเรา พวกเราดีใจที่บุคคลที่มีรายชื่อดังกล่าวมีตัวตนแต่พวกเราก็คงเสียใจที่ ได้รับการปฏิเสธอย่างฉับพลัน และไม่มีเยื่อใยจาก นายวันชัย ช่างเกวียน พวกเรา นึกสงสารโก๊ะเซเท่านั้น หากโก๊ะเซไม่ใช่คนพิการตาบอดทั้งสองข้างแล้ว พวกเราก็คง จะถอยออกมาจากเรื่องนี้แล้วด้วยจิตคิดเมตตาคิดสงสารโก๊ะเซ ทำให้พวกเราจะต้อง ช่วยเหลือโก๊ะเซต่อไป

วันที่ 25 มีนาคม 2533 จนถึงวันที่ 2 พฤษภาคม 2534 ล่วงเลยมาปีเศษๆ ไม่มีคำตอบจากนายสังเว ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน เวลาล่วงมาจนถึงวันที่ 20 พฤษภาคม 2534 ไม่ทราบว่าจะเป็นการดลบันดาลของเทพเบื้องบนหรือไม่ก็ ไม่ทราบได้

ผม (ผู้เรียบเรียง) ได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์จากนายวันชัย ช่างเกวียน ว่า เขายินดีที่จะมาร่วมพิธีโอโหสิกรรม และได้นัดวันเวลามาร่วมเสร็จ ผมมีความ ดีใจอย่างบอกไม่ถูก ใจหนึ่งก็คิดประหวัดไปถึงโก๊ะเซหนุ่มผู้ตาบอดน่าสงสาร หากเทพดาฟ้าดินมีจริงก็คงจะได้เห็น ความปิติยินดีที่มันเบิกบานอยู่ในหัวใจของผม

โก๊ะเซ ผมขอแสดงความยินดีกับโก๊ะเซ “กรรมที่ข้ามภพข้ามชาติที่มีต่อโก๊ะเซนั้น ขอให้มันหยุดหรือจบสิ้นกัน แต่เพียงชาตินี้ อย่าได้ให้มันต่อไปถึงในอนาคตชาติเลย”

วันที่ 7 มิถุนายน 2534 พวกเราก็ได้ต้อนรับนายวันชัย ช่างเกวียน พวกเรา ก็อาศัยยานพาหนะที่มีทั้ง รถเก๋งส่วนตัว รถกระบะ รถตู้ รวมแล้วประมาณ 12 คัน จุดหมายปลายทางในวันนั้นก็คือวัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม อ. จ. ลำพูน ซึ่งห่างจาก ลำพูน ประมาณ 100 กิโลเมตร เพื่อที่จะไปเป็นสักขีพยาน ในวันแห่งการ ปลดปล่อย วิบากกรรมที่มีมาแต่ในอดีตระหว่าง นายวันชัย ช่างเกวียน กับ นายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิกุล หรือ โก๊ะเซ

ในวันนั้นพวกเราได้รับความเมตตา อนุเคราะห์จาก “หลวงปู่ครูบา ชัยยะวงษาพัฒนา” แห่งวัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม มาเป็นองค์ประธานในพิธี

สรรพสิ่งต่าง ๆ เมื่อมีการเริ่มต้นสรรพสิ่งต่างๆ ก็มีที่สิ้นสุดลงการขอขมาหรือ การอโหสิกรรมเริ่มต้น ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและเป็นสุขทุก ๆ คนที่ไปร่วมงาน ในวันนั้นมีแต่ความปิติยินดีปรีดากันทั่วหน้า กล่าวได้ว่า วันที่ 7 มิถุนายน 2534 เป็น วันแห่งประวัติศาสตร์ เป็นผลงานชิ้นโบว์แดงที่พวกเราภาคภูมิใจ และมีความยินดี กับนายวันชัย ช่างเกวียน และนายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิกุล

หลังจากนั้นไม่ถึงอาทิตย์ พวกเราก็ได้ต้อนรับบุคคลอีกคนหนึ่งนั่นก็คือ นายสังเว ช่างเกวียน ซึ่งเป็น บิดาของนายวันชัย ช่างเกวียน นายไพศาลก็ได้พาไป กราบนมัสการ ครูบาวงศ์พร้อมได้พบกับ “โก๊ะเซ” อีก ครั้งหนึ่ง เพื่อให้งานนี้สมบูรณ์

นายสังเว ช่างเกวียน เพียงได้พบเห็นนายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิกุล หรือ โก๊ะเซ หนุ่มผู้พิการทาง สายตา นายสังเว ช่างเกวียน ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ 2 ของ ต. วังตะกู จ. นครปฐม ผู้ไม่เคยหลั่งน้ำตาให้กับชีวิต หรือให้กับใคร ๆ แต่เมื่อได้มา พบกับนายเกรียงไกรหรือโก๊ะเซ นายสังเว ช่างเกวียน ลูกผู้ชายแห่งนครปฐม ถึงกับหลั่งน้ำตาออกมาคลอเบา

ที่นายสังเว ช่างเกวียน หลั่งน้ำตาออกมานั้นก็เพราะบังเกิดความเมตตา สงสาร “โก๊ะเซ” อย่างจับ จิตจับใจและบอกไม่ถูก จะว่ามันเป็นความมหัศจรรย์ พิศวง งงวย ก็เหลือที่จะเดาได้ ความคิดเก่า ๆ หรือ ความคิดที่เคยคิดว่า เรื่องประเพณีนี้ เหลวไหล ไม่มีมูลความจริง กลับไม่ได้อยู่ในจิตใจของเขาต่อไปอีกแล้วแต่ กลับมีความคิดว่า “ตัวเขาเองได้มองเรื่องราวของผม (ผู้เรียบเรียง) รวมทั้ง ไพศาล ผิดไปในขณะนี้หูดตาของเขา สว่างใส ความคิดเห็นต่าง ๆ เปลี่ยนไป ความสงสัย หรือความลังเลที่เคยมีหมดไปโดยสิ้นเชิง”

จบสิ้นกันเสียที กรรมร่วมสมัย กรรมที่มีผลต่อเนื่องข้ามภพ ข้ามชาติระหว่าง นายสังเว ช่างเกวียน นายวันชัย ช่างเกวียน และนายเกรียงไกร ประกอบบุญภูมิกุล

